

2. При утвърдителен отговор на предходния въпрос, португалската държава дължа ли е съгласно член 17, параграф 1 от Директива 95/46/ЕО да предвиди подходящи технически и организационни мерки за защита на личните данни срещу случайно или неправомерно унищожаване или случайна загуба, промяна, неразрешено разкриване или достъп, в частност когато обработването включва предаване на данните по мрежа?
3. Също в случай на утвърдителен отговор на предходния въпрос, ако държавата членка не вземе мерки в изпълнение на член 17, параграф 1 от Директива 95/46/ЕО и работодателят, който отговаря за обработването на тези данни, възприеме система на ограничен достъп до тях, недопускаща автоматичното ѝ преглеждане от страна на компетентния национален орган за контрол на условията на труд, трябва ли принципът на предимство на правото на Европейския съюз да се тълкува в смисъл, че държавата членка не може да предвиди административнонаказателна отговорност на работодателя за посоченото поведение?
4. При отрицателен отговор на предходния въпрос, без да е установено или твърдяно в разглеждания случай, че данните в дневника не са били променяни, пропорционално ли е изискването за незабавно предоставяне на дневник, позволяващо достъп на всички участници в трудовото правоотношение?

(¹) Директива 95/46/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 24 октомври 1995 година за защита на физическите лица при обработването на лични данни и за свободното движение на тези данни (ОВ L 281, стр. 31 Специално издание на български език, 2007 г., глава 13, том 17, стр. 10).

Жалба, подадена на 10 януари 2014 г. от Wünsche Handelsgesellschaft International mbH & Co KG срещу решението, постановено от Общия съд (трети състав) на 12 ноември 2013 г. по дело Wünsche Handelsgesellschaft International mbH & Co KG/Европейска комисия, T-147/12

(Дело C-7/14 P)

(2014/C 52/58)

Език на производството: немски

Страни

Жалбоподател: Wünsche Handelsgesellschaft International mbH & Co KG (представители: Rechtsanwälte K. Landry и G. Schwendinger)

Друга страна в производството: Европейска комисия

Искания на жалбоподателя

Жалбоподателят иска от Съда:

— да отмени Решение на Общия съд (трети състав) от 12 ноември 2013 г. по дело T-147/12 в неговата цялост, както и да отмени Решение C(2011) 6393 окончателен на Комисията от 16 септември 2011 г. по преписка REM 02/09,

— при условията на евентуалност, да върне делото на Общия съд за ново разглеждане,

— да осъди Комисията да заплати съдебните разноски.

Правни основания и основни доводи

Като първо основание жалбоподателят посочва нарушение на член 220, параграф 2, буква б) от Митническият кодекс (¹), доколкото Общият съд е приел, че грешката, допусната от германските митнически власти, е могла да бъде открита от жалбоподателя. Това не било така. Различните разпоредби били сложни, а съдържанието ми — неясно и заблуждаващо. Това се доказвало по-специално от обмен на кореспонденция между Федералното министерство на финансите и Комисията. Освен това продължителността и обхвата на порочните практики на германските митнически власти отхвърляли твърдението, че допуснатата грешка е могла да бъде открита от жалбоподателя.

На второ място, Общият съд нарушил член 239, параграф 1, второ тире от Митническият кодекс като приел, че е налице груба небрежност от страна на жалбоподателя.

На трето място, по два въпроса Общият съд не е мотивирал решението си в достатъчна степен, така че съображенията му не могат да бъдат разбрани от жалбоподателя.

(¹) Регламент (ЕИО) № 2913/92 на Съвета от 12 октомври 1992 година относно създаване на Митнически кодекс на Общността (ОВ L 302, стр. 1; Специално издание на български език, глава 2, том 5, стр. 58).